

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/32/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115223119
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3115223119.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu N. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, proti žalovanému N. CRE. I. s.r.o., so sídlom D., N. XX, X.: XXXXXXXXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. O. P., so sídlom D., J. XX, o určenie neplatnosti právneho úkonu a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. októbra 2018, č. k. 27C/377/2015-81, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a IV. p o t v r d z u j e .

Žalobcovi n e p r i z n á v a právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 01.02.2012 uzavretá medzi sporovými stranami je neplatná. Výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 507,12 eur. Výrokom III. súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Výrokom IV. priznal žalobcovi súd proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 33,33 %. V odôvodnení uviedol, že dňa 22.10.2015 bola Okresnému súdu Trenčín doručená žaloba žalobcu, ktorou sa domáha určenia neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 01.02.2012, ďalej aj ako "úverová zmluva" ako aj súvisiacej Dohody o zrážkach a z iných príjmov č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 01.02.2012, ďalej aj ako "dohoda o zrážkach zo mzdy", uzavretých medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom. Nakoniec sa domáhal aj rozhodnutia súdu o splnení povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 01.02.2012 uzavretou medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, a to vo výške aktuálnej ku dňu vydania meritórneho rozhodnutia Okresného súdu Trenčín v konaní sp. zn. 19C/84/2014. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku; § 137, § 470 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku; § 52 ods.1 až 4, § 488, § 551 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456 Občianskeho zákonníka v účinnom znení; § 497 Obchodného zákonníka; § 1 ods.1, ods.2, § 9 ods.1, § 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie uviedol, že pre možnosť úspešného uplatnenia návrhu o určenie neplatnosti právneho úkonu, resp. pre rozhodnutie súdu o tom, že nejaký právny úkon je neplatný, je potrebné, aby bol daný právny záujem na takomto určení, pričom tento záujem musí byť naliehavý. Podľa ustálenej judikatúry je tento naliehavý právny záujem daný vtedy, ak sa nemožno domáhať priamo plnenia a ak by právne postavenie žalobcu bez takéhoto určenia bolo neisté. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Určovacia žaloba bude zvyčajne prípustná vtedy, ak sa ňou odstraňuje spornosť vzťahu účastníkov a predchádza vzniku ďalších sporov, prípadne ak sa vytvára pevný základ

právneho vzťahu medzi nimi. Žaloba o určenie v zmysle § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku nie je spravidla opodstatnená vtedy, ak má požadované určenie len povahu predbežnej otázky vo vzťahu k inej právnej otázke. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je prípustná. Nad rámec uvedeného súd uviedol, že by žalobu o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy pripustil aj v prípade, že by žaloba bola podaná za účinnosti CSP. Ako je zrejmé z uvádzaného ustanovenia § 137 Civilného sporového poriadku, výpočet procesne prípustných žalôb nie je úplný. Vyplýva to z použitia slova "najmä" v tomto ustanovení. Preto je na úvahe súdu, aby posúdil, či požadované určenie je procesne prípustné. Súd po tomto posúdení konštatoval, že tomu tak je. Následne sa súd zaoberal vecnou dôvodnosťou žaloby, teda najskôr, či napadnutá dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatným právnym úkonom. Súd prvej inštancie zistil, že namietaná dohoda o zrážkach zo mzdy neobsahuje presnú výšku pohľadávky, ktorá má byť zabezpečená. Je v nej uvedené, že spoločnosť bude mať (má) voči dlžníkovi pohľadávku, ktorá vznikne tým, že Spoločnosť poskytne Dlžníkovi na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX čiastku vo výške 1.290 Eur. Pohľadávka je v nej definovaná tak, že: "Pohľadávky spoločnosti voči dlžníkovi zabezpečované touto dohodou sú tvorené úverom vrátane prípadných všetkých revolvingov poskytnutých dlžníkovi, príslušenstvom úveru (Revolvingu/ov), prípadne uplatnenými zmluvnými pokutami, nákladmi, ktoré spoločnosti preukázateľne vznikli v súvislosti s vymáhaním uvedených pohľadávok voči Dlžníkovi a ďalšími prípadnými pohľadávkami spoločnosti voči dlžníkovi, ktoré vyplynú/vzniknú na základe alebo v súvislosti so zmluvou a jej prípadných dodatkov." Takéto vymedzenie zabezpečovanej pohľadávky je neurčité. Na presnom uvedení zabezpečovanej pohľadávky a na uvedení výšky pohľadávky, ktorá je dohodou zabezpečovaná, je potrebné trvať, pretože v opačnom prípade by zrážky zo mzdy bolo možné vykonávať dovtedy, kým veriteľ sám neoznámí zamestnávateľovi dlžníka, že jeho pohľadávka je v celom rozsahu uspokojená a už nie je potrebné vykonávať žiadne zrážky. Ak je výška pohľadávky v dohode o zrážkach zo mzdy jasne a určito uvedená, je veriteľovi, dlžníkovi a aj zamestnávateľovi dlžníka zrejmé, dokedy je možné vykonávať zrážky zo mzdy (porovnaním súčtu vykonaných zrážok a výšky pohľadávky). Iba v takom prípade možno považovať dohodu o zrážkach zo mzdy za určitý právny úkon, ktorý nie je spôsobilý vytvárať nerovnovážne postavenie v právnom vzťahu veriteľa a dlžníka. Podľa názoru súdu, je tak predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy neplatná, aj pre jej neurčitosť podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené súd určil, že predmetná Dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatným právnym úkonom, čím vyhovel žalobe v tejto časti. Rovnako ako v prípade určenia neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy, aj v tomto prípade sa súd zaoberal v prvom rade procesnou prípustnosťou žaloby v tejto jej časti. Aj v tomto prípade platí, že je procesne prípustné domáhať sa určenia neplatnosti úverovej zmluvy. Súd takisto konštatoval, že je daný naliehavý právny záujem na tomto určení, pretože žalovaný ako veriteľ si vykonávanými zrážkami zo mzdy žalobcu uspokojuje svoju (spornú) pohľadávku z predmetnej úverovej zmluvy. Súd však žalobu v tejto časti zamietol, pretože nemá za preukázané neplatné uzavretie úverovej zmluvy medzi sporovými stranami. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného (ktorú považuje za správnu a výstižnú), že pre platné uzatvorenie úverovej zmluvy je potrebné, aby spĺňala obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom, čo platí všeobecne pre vznik akejkoľvek zmluvy. Ak tieto dodržané nie sú, potom nedochádza k vzniku zmluvy. Určenie podstatných zložiek právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z § 497 Obchodného zákonníka. Podľa uvedeného ustanovenia zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podstatnými náležitosťami zmluvy je dohoda o poskytnutí peňažných prostriedkov do určitej výšky, záväzok dlžníka tieto prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Na týchto náležitostiach sa strany dohodli, preto bola zmluva platne uzatvorená. Dôkazom o tejto právnej skutočnosti je písomná Zmluva o revolvingovom úvere, ktorej kópia je založená v spise na č.l. 48. Zmluva bola uzavretá na základe návrhu na jej uzavretie v podobe žiadosti žalobcu (ako dlžníka) zo dňa 28.01.2012 vyjadreného v bode 5 (Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v Eur - vyplňte) a prijatia návrhu dlžníka veriteľom vyjadreného v bode 6 (Údaje o schválenom revolvingovom úvere v Eur - nevyplňajte)" zo dňa 01.02.2012. Medzi návrhom na uzavretie zmluvy v podobe žiadosti o poskytnutie úveru a prijatím návrhu veriteľom v podobe bodu 6 nie je, pokiaľ ide o údaje dohodnuté medzi zmluvnými stranami, žiaden rozdiel, v zmysle ktorého by bolo možné toto prijatie návrhu podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka považovať nový návrh, s ktorým by žalobca ako navrhovateľ zmluvy nevyslovil súhlas. Súd sa takisto stotožnil s argumentáciou žalovaného, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úverov v podobe ako vyplývajú z § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, sa s uvedenými predpokladmi pre vznik úverovej spotrebiteľskej zmluvy čiastočne kryjú a čiastočne predstavujú také náležitosti, ktorých neuvedenie v takejto zmluve má iné právne následky ako to tvrdí žaloba. Vzhľadom na uvedené súd žalobu v časti o určenie neplatnosti úverovej zmluvy zamietol. Po posúdení obsahu

predloženej úverovej zmluvy má súd za preukázané platné uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak nie so všetkými jej náležitosťami v zmysle § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch. Obsah tohto právneho úkonu súd vyvodzoval najmä z bodu 6 tejto zmluvy (v bode 5 sú iba údaje o požadovanom, teda neschválenom revolvingovom úvere). V nej je okrem iného uvedené, že je poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.290 eur. Ďalej sú v tomto bode zmluvy uvedené dve rôzne sadzby úroku. Jeden vo výške 70,02 % ročne (za úver) a druhý vo výške 76,21 % ročne (za revolving). Vo vzťahu k uvedenej výške úroku za úver a za revolving (70,02 % resp. 76,21 % ročne) súd uvádza, že oba úroky sú dohodnuté vo výške, ktorá je v zmysle už ustálenej a notoricky známej judikatúry súdov Slovenskej republiky v rozpore s dobrými mravmi. Teda nie je možné úspešne sa domáhať úroku v uvedenej výške. Okrem uvedených skutočností je nemenej významné pre túto časť žaloby aj to, že v predloženej úverovej zmluve absentuje zákonom o spotrebiteľských úveroch požadovaný údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti súd uviedol, že zákonodarca zaviedol obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých nedostatok v niektorých prípadoch má za následok to, že takto postihnutú zmluvu sankcionuje následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Jednými z nich je aj údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Následkom absencie tohto údaje v úverovej zmluve, teda v samotnom podpísanom znení zmluvy, je podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Takýto záver vyplýva aj z ustálenej súdnej praxe. V konaní bolo preukázané, že žalobca titulom splácania úveru zaplatil žalovanému, resp. mu bolo v prospech žalovaného zrazených z jeho mzdy, spolu celkovo 1.797,12 eur, pričom žalovaný mu poskytol bezúročný úver v sume 1.290 eur. Žalobca tak zaplatil bez právneho dôvodu (nakoľko ako vyplýva z vyššie uvedeného žalovaný nemal právo na žiadne úroky ani poplatky) žalovanému sumu 507,12 eur. Žalovaný je tak povinný vydať predmet tohto bezdôvodného obohatenia žalobcovi podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 456 Občianskeho zákonníka. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 Civilného sporového poriadku, pretože žalobca bol v konaní úspešný z 2/3 a žalovaný z 1/3. Úspešnejší v tomto konaní tak bol žalobca. Pri pomerovaní úspechu sporových strán súd vychádzal zo skutočnosti, že žalobca sa domáhal troch súdnych výrokov (dvoch o určení neplatnosti právnych úkonov a jedného o splnení povinnosti), pričom úspešný bol v dvoch. Žalobcovi tak patrí náhrada trov konania vo výške 33,33 % z celkových trov konania, čo predstavuje 1/3 z celkových trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku vo výrokovej časti II. a vo výroku IV. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že záver súdu o neplatne dohodnutej a neprimeranej úrokovej sadzbe je v rozpore so zákonom. Poukázal na to, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a vzťahujú sa na ňu ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Otázka výšky úrokov, súladu úrokov so zákonom a právnych dôsledkov dohodnutia úrokov odporujúcich zákonu sa preto musí posudzovať tiež v intenciách vyššie uvedených právnych predpisov. Základná regulácia úrokov vyplýva z ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý obsahuje reguláciu záväzku platiť úroky, úpravu situácie, ak si strany výslovne nedohodli výšku úrokov v zmluve a úpravu situáciu, ak si strany dohodli v zmluve úroky vyššie, než je prípustné na základe alebo podľa zákona. Podľa normatívneho znenia uvedeného ustanovenia od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Uvedený právny názor potvrdila aj Národná banka Slovenska prostredníctvom stanoviska útvaru dohľadu nad finančným trhom, vo svojom oznámení číslo č. 1/2015 k použitiu Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských obchodných vzťahoch. Podľa žalovaného súd prvej inštancie postupoval nesprávne a dospel k nesprávnemu právnomu záveru o neplatnosti uzavretej úverovej zmluvy, keď nie je možné dospieť k záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy, ale len k záveru, že by dlžník z úverovej zmluvy bol povinný platiť úroky vo výške najviac prípustnej podľa alebo na základe zákona. Poukázal tiež na to, že pri posudzovaní primeranosti a platnosti odplaty mal súd vychádzať z § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. K argumentácii o výške odplaty na finančnom trhu poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 43CoSr/1/2018, zo dňa 27.03.2018, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 14Co/1016/2014, zo dňa 30.03.2016. Posúdenie ustanovenia o úrokovej sadzbe ako neplatnej

neobstojí ani podľa predpisov občianskeho práva. Všeobecným a ustáleným pravidlom výkladu právnych predpisov a ich aplikácie pri posudzovaní platnosti právneho úkonu je zásada, že má prednosť taký prístup, ktorý ponecháva právny úkon platný aspoň v časti než ako by mal byť právny úkon posúdený za neplatný. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru, táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Poukázal na to, že Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Vzhľadom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 mal za to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo zo strany žalobcu splnené - žalovaný mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej i poslednej splátky úveru (vychádzajúc z počtu splátok a obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru a Splátkového kalendára). Odvolanie proti výroku o náhrade trov konania podáva žalovaný z dôvodu, že ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok a o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne v časti o zaplatenie sumy 507,12 Eur a žalovanému ďalej prizná právo na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Zároveň uplatnil aj nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nesúhlasí s odvolaním žalovaného a naďalej trvá na svojom návrhu tak, ako bol doručený súdu prvej inštancie a súhlasí s jeho rozsudkom.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu vo výroku II. a IV. podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval dôležitý verejný záujem, v spojení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej výrokovej časti II. a IV. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 01.02.2012 uzatvoril žalobca so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), kde z bodu 5. vyplýva, že tento obsahuje „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR (vyplňte)“, a to požadovanú výšku úveru 1.290,- eur, mesačnú splátku 69,12 eur, počet splátok 42, splatnosť dňa v mesiaci 24, celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť 2903,04 eur, predpokladanú RPMN 70,02 eur, ročnú úrokovú sadzbu revolvingu 70,02 %, priemernú RPMN za úver 45,66 %, poskytnutú čiastku revolvingu 680,14, celkovú čiastku revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1658,88 eur, predpokladanú RPMN po poskytnutí revolvingu 63,32 %. Ročnú úrokovú sadzbu revolvingu 76,21 %. V bode 6. zmluvy o úvere označenej ako „Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR (nevypĺňajte)“ bolo uvedené: poskytnutá čiastka úveru 1290 eur, počet splátok 42, splatnosť dňa v mesiaci 24, mesačná splátka 69,12 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2903,04 eur, RPMN za úver 65,95, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za

úver 45,66 %, poskytnutá čiastka revolvingu 680,14 eur, celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1658,88 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,50 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,11 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9 %.

6. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, pričom zároveň aj zmluvou na ktorú sa vzťahuje zákona č. 129/2010 Z. z o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, a síce dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, z dôvodu ktorého je v zmysle § 11 uvedeného zákona potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí okrem iného obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/. Pre prípad absencie týchto náležitostí, zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov /§ 11 ods. 1 písm. b)/.

7. Údaj o dátume splatnosti splátok a tiež údaj o splatnosti poslednej splátky nebol uvedený v zmluve o úvere. Samostatný dokument označený ako Oznamenie o schválení úveru, na ktoré poukazuje žalovaný sa v súdnom spise nenachádza. V zmluve o úvere v bode 6 sú údaje o schválenom revolvingovom úvere pri nadpise ktorého sa nachádza v zátvorke pokyn pre dlžníka, že táto časť sa nevyplní, pričom je zrejmé, že táto časť bude vyplnená až veriteľom (žalovaným) v prípade schválenia úveru. Podľa podpisu na úverovej zmluve je zrejmé, že žalovaný schválil žiadosť žalobcu dňa 01.02.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podpísal zmluvu dňa 28.01.2012, t.j. skôr, odvolací súd konštatuje, že v čase, kedy žalobca zmluvu podpisoval nemal vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru. Nie je zrejmé, kedy bol o schválení revolvingového úveru upovedomený žalobca, keď žalovaný nepreukázal, že by žalobca vyjadril s údajmi o schválenom revolvingovom úvere uvedenými v bode 6 zmluvy o úvere súhlas. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Pre posúdenie náležitosti v zmluve o úvere je právne relevantné to, čo je uvedené v zmluve ako v dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov zmluvy, pričom nie je možné za splnenie tejto náležitosti považovať článok 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, ako uvádza žalovaný.

8. K námietke žalovaného, že vzhľadom na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-42/15 je potrebné vykladať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch eurokonformne v súlade so smernicou 2008/48 v tom zmysle, že táto nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, pričom z odvolania žalovaného ďalej vyplýva, že údaj o konečnej splatnosti nie je takýmto údajom, ktorý je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa, je potrebné uviesť, že i v tomto rozhodnutí Európsky súdny dvor konštatuje, že smernica Rady 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere patrí do pôsobnosti tejto smernice a musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy. Je potrebné v tomto smere poukázať i na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 presne špecifikuje podstatné náležitosti zmluvy, z čoho vyplýva, že tieto náležitosti musia byť i podpísané účastníkmi zmluvy. V tomto smere žalovaný neunesol dôkazné bremeno, keď oznámenie o schválení úveru na ktoré žalovaný poukazuje, žalovaný v konaní nepredložil.

9. Ak chýba čo i len jedna z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, pretože uvedený zákon nepredpokladá kumulatívne nesplnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 uvedeného zákona, je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ bola v zmluve o úvere nesprávne uvedený termín konečnej splatnosti, takýto úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako uviedol aj súd prvej inštancie. Samotný záver o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov je preto

dostatočný na posúdenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže pokiaľ je úver takto podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionovaný, žalobca bol povinný vrátiť len istinu a pokiaľ žalobca túto preplatil, vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný žalobcovi vydať. Posúdenie preto tej skutočnosti, či dohodnuté úroky v zmluve o úvere vo výške 70,02 %, resp. 76,21 % sú primerané, a teda v súlade s dobrými mravmi nemá vplyv na posúdenie bezdôvodného obohatenia v danom prípade, a je preto nadbytočné, a to aj z dôvodu hospodárnosti, sa týmto posúdením a odvolacími námietkami žalovaného v tomto smere zaoberať.

10. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania, nakoľko žalobcovi žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

12. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).